

Külamees läheb naabri talusse, kuskajaste linnat fiiakke: „Tere loonast!“

Perevaine: Jumaleme, Jaak! Andke toole külat^{feli}.

Külamees: Küll saab kah.

Perevaine: Kus sa käsid?

Külamees: Olge terve!

Perevaine: Mis kodu rahvas teeb?

Külamees: Parem soõnud soõta, kui hoolu kohustada, peab ikka käsku tui tui! (Vende sõnadega sübita kütsumata soõnu.)

„Kus lõpetab kuskajegemist, naaber tuleb juurde ja küsib: „Noh, Jaan, kui palju heinu kuskja pannud?“ Jaan teab rõõmsa näoga vastata: „Kõikme jaadu. Litsi oli mul kuskja loomisel, aga et kuki liig lai oli ja harraks ei saanud, siis sain kuskja maal kuskja imbert maha ja tigi offa.“

Wäikest viieaastast poisikest hästakse öle karja juurde leiba järele viia. Ukse pääst tuleb aga öde talle juba vastu ja pois hüüab: „Kari, mere ruttu karja juurde, ma viin sulle leiba järele!“

Kokturnik tunnisimehele: Sa olid kõige ismalt Põltsamaa toa põltsame juure jõudnud, siis tead ka, kuidas ta põltsa hakkas?

Tunnismees: Mikes ei tea? E'smalt suittes, suittes, viimati lõllogi näga ja siis põltsgr.

Linnas tuli öige noara hommikul iihel-maga wanale soldatile tui tui kirivakas kaupmees vastu.

Kaupmees: Uhhoo! Kui vara sina juba iihes tui tui? Alles tüni aknalauk kiirni!

Soldat: Sa oled ju ikk veel warimine iihes tui tui, oled hoiu juba ära müünu ja sadula endi sõja võtnud.